

Drahokam

Tak jako malé dítě
své otazníky má,
i člověk dospělý,
když těžké chvíle prožívá,
se tak často ptá:
Proč, Pane, právě já?

Proč těžký kříž jsi na mě vložil?
Proč bolesti mé jsi rozmnožil?
Proč musím se tak často bát,
o život svůj,
i blízkých svých se strachovat?

Možná ty chvíle také znáš,
kdy uvádí tě Otec náš
na vrchol hory,
aby byl s tebou sám.

Tam odpověď ti dává
na mnohá:
„Proč? A jak? A kam?“

Tys jednou na cestě mě, Pane, našel,
sehnul se, a něžně do dlaně své vzal,
a hned jsi věděl,
že nejsem jenom tvrdý kámen,
ale tvůj drahokam.

S láskou ses na mě díval
Otcovským pohledem.
Já třásla jsem se
před Tvým zrakem,
nevěděla kudy kam.

Tys radoval se,
žeš našel drahokam.
Pak umyl jsi mě svou krví,
vymyl jsi každou špínu,
každý hřích a bludný klam!

A radoval ses,
jak čistý je tvůj drahokam.

Už z očí jsi mě nespustil
a do práce ses dal.
Každou jsi hranu zabrousil,
by zazařil tvůj drahokam.

Nechci se už ptát: „Proč?“
Když těžké chvíle prožívám.
Ty dílu svému rozumíš,
jednou mě přitlačíš,
pak zase pohladíš.

Když jsi mě našel,
byla jsem jen špinavý
a tvrdý kámen.

Až ukončíš své dílo
a přineseš mě jako Kněz
před Otcův trůn v nebesích tam,
budu tvůj zářivý drahokam.

Díky Ti, Pane Ježíši!